

Tre Gringos drar till Österlen på något olika vägar...

D en tidiga ringsignalen fick mig att lyfta två meter från madrassen. Olika katastrofscenarier spolade igenom mitt förvirrade sinne. Monika i Birmingham med religionsvetenskapen – min äldre mamma – barnen...

Det var bara en lagom manisk Bosse i luren, som gav klara morgonbesked denna klämfredag efter Kristi Himmelsfärd: ”Jag å Classe åter frukost här i Karlstad nu för det regnar småspik. Annars går det efter planerna. Ses se'n då'ra. Häppre!” Jag vet inte vad jag svarade. Förmodligen bara något osammanhängande mummel och något om lycka till, innan jag med darrande hand lät mobilen falla till golvet bredvid sängen.

Jag erkänner – jag hade bangat, av flera skäl. Den halva Iron Butt vi gjort för några somrar sedan räckte mer än väl. Tanken på att köra till Tygegården och Österlen från Växjö, via Stockholm, Gävle, Mora, Grums, Göteborg, Kristianstad och ner mot sydöstra Skåne kändes enbart motbjudande. Särskilt om man startar klockan sju på kvällen och kommer fram först efter ett dygn. Någonstans djupt ini min annars inte alls särskilt låga självuppfattning, insåg jag nog också att jag förmodligen inte var av rätta virket. Bara mitt milda ifrågasättande av själva vitsen med en Iron Butt diskvalificerar ju mig – och jag hade dessutom sannolikt sinkat pojkarna med min bristande körvana...

Jag tittade ut genom det immiga sovrumsfönstret. Vädret var riktigt räligt! Svarta moln jagade fram under ett tjockt täcke av blygrått och regnet slog frenetiskt mot rutan. Jag övervägde att passa på allt vad hojplaner och Österlen hette och ägna mig åt självömkan resten av helgen. Jag tittade på klockan och konstaterade att den ännu bara var styvt sju på morgonen. ”Det får väl ett par timmar till på sig innan jag bestämmer mig”, tänkte jag butter och drog täcket över huvudet och somnade om till P1:s morgonprogram.

Vid tiotiden hade det klarnat upp. Klockan elva var det torr asfalt och jag beslöt mig att ringa Gringo nummer fyra i arbetsgruppen ”VRS Transport & Allfix” för att få en ögonvittnesrapport från någon på plats. Den fjärde Gringon bor i Trelleborg och trots att han är tjänstledig för högre tjänst under en längre period, fann han dock tiden och vänligheten att konsultera sina väderlekstjänster och radarkartor. Det var lugnande besked som kom via luren: ”Det finns inte en endaste regndroppe söder om Kungsbacka på danska väderlekstjänstens radarkartor. Du kan lugnt åka!” Då gjorde jag det. Man får ju lyda sin president! Sagt och gjort: Med glatt humör och halvtankad hoj drog jag iväg mot sköna Skåne klockan halv ett om eftermiddagen, i lagom temperatur och strålände sol. Det höll de fem kilometrarna mellan Mölnlycke och Mölndal...

Efter Mölndal och fram till Halmstad måste jag ha passerat 100 regnskurar – minst! Rikliga härliga slagregnsskurar som varade ett par minuter styck. De skurarna är de styggaste, eftersom man aldrig kommer sig för att ta på sig regnkläder, för att de ”säkert slutar alldeles strax”. Jag satt och småsvor bakom ett immigt, droppande visir, med dyngblöta och kalla handskar, som fick mig att frysa rejält om händerna. Merparten av väderstyggelsen klarade i och för sig Grünillas ruta och lowers excellent i vanlig ordning och stövlarna var ju vattentäta, så i huvudsak kunde jag ägna mig åt att uttala bittra fatwas över alla förare av BMW, som sina vanor och självmedvetenheter trogna, alltid körde om med

minsta möjliga marginal, för att på så sätt förse mig med mesta möjliga regnrök och lerfilm. Sammanfattningsvis kan man faktisk säga, att det för att inte regna något alls söder om Kungsbacka, regnade tämligen rikligt! Vid Falkenberg fyllde Grünilla 4000 mil och som belöning fick hon tuta och sedan halsa sig full med blyfritt. Sedan bar det skyndsamt vidare och äntligen upp över Hallandsåsen i sakta men säkert allt bättre väder...

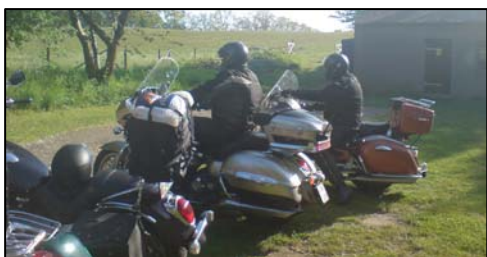

När man så passerar åsens krön och ser skåneslätten öppna sig framför hojen i strålände sol, är alla förtretligheter glömda. Jag hade glömt regnet och den lektion i läsande av väderkartor på nätet, som jag förmätet nog hade planerat att ge en före detta sjökaptän. Jag hade glömt de frusna händerna och när jag såg den första Gladan rytta över rapsåkrarnas illgula i solen, med Öresund på min högra sida var humöret på topp igen. Jag var ju ”hemma”!

Vidare ner via Sjöborakan (man får ju variera sig lite) och Ystad. Sedan gamla kustvägen till Käseberga och vidare mot Tygegården, alldeles vid Backåkra. Jag missade bara avfarten två gånger! Den som vet hur jobbigt det är att köra hoj med en bil-gps i vänsternäven kanske kan förstå varför?! Jaja – det blir ingen hoj-gps i alla fall. För många vuxenpoäng ☺! Dessbättre blev jag upphunnen i tid av Robban från Laholm, så vi åkte samman sista biten.

Som vanligt hade den rutinerade herr Lähnn funnit ett kanonställe. Tygegården funkar i det civila som kombinerad scoutgård och vandrarhem. Det var alltså en tämligen idealisk plats att förvandla till vulcangård över en helg, med andra ord. Det var både gott om plats, vackra omgivelningar och en oöm och störrningsökänslig närmiljö. Naturligtvis var den också full av alla kära vänner och kamrater i Vulcan Riders. Det hälsades och kramades och tjtötades och pilsnerades för fulla muggar och hade så gjort i ett par timmar, när ljudet av ett par Vance & Hines Classic Baggers, följt av ett annat betydligt svagare ljud, ungefär som en strypt folkabuss från 1973, förkunnade att en CT och en Voyager var på ingång, bärande med sig två järnrövar, som varit placerade i sadeln oavbrutet det senaste dygnet.

Bilden visar herrarna Jobansson och Franzén när de precis angjort hamnen vid knappa 19-tiden på fredagskvällen.

Efter diverse omklappningar, applåder och visslingar, kunde jag bittert konstatera att de inte verkade riktigt lika medtagna som jag hoppats. Bosse är förvisso en duracellkanin och Classe har varit yrkeschaffis i många år, men någon måtta får det väl vara på uthålligheten, tänkte jag bittert. Fast jag sa inget...

Nöden som uppfinningarnas moder demonstreras här av en VRS-medlem. (Vi kan kalla honom Leif). För tydlighetens skull skall påpekas att nöden inte alls var så stor, att flaskan behövdes till annat än att få fjong på grillen...

Livet lekte och log. Pilsnern var kall och de döda kolsvedda djurdelarna välsmakande. På baksidan av Tygegården fanns ett vindskydd och en jättegryll med bänkar och bord. Perfekt plats för ett bättre gästbud i försommaren. Medan solen sjönk i väster och aftongöken gol, sorlade vi på efter bästa förmåga tills mörkret fallit och kylan blivit så svår att det var dags att flytta inomhus.

Morgonen därpå vaknade jag tidigt med en illasinnad huvudvärk och rinnande ögon. Till förstone skyllde jag tillståndet på Skippers Tullamore Dew – den ondsinta dryck som jag helst skall låta bli helt om jag vill må bra. Fast då jag ingalunda hårdkonsumerat brända eller malthaltiga drycker av något slag – vi skulle ju köra Fylerundan på lördagen – och inga Treo hjälpte trots tappra försök och det gradvis tillstötte både rasp i halsen och snornäsa, verkade det inte bättre än att jag dragit på mig en förkylning i det fuktiga tvärdraget genom Halland dagen före. Ett tag funderade jag på att passa, men underbara Pia och Mi föreslog en alternativplan, som i stora drag innebar att jag skulle ringa om jag bröt och ansluta till dem istället. Jag drog alltså på mig lakritskläderna och stegade ner för körgenomgången, tryggt viss om backup ifall det skulle knipa för mycket med skallebank och snuva.

Kortegegenomgång, vägvisare och orange västar för captain och sergeant. De numera bekanta rutinerna som gör att våra körningar fungerar så smidigt. Lasse körde först och Stefan Ågren tog sistatröjan. Några kamrater hade tillstött för körningen och jag vill minnas att vi blev in alles 24 hojar. Det bjöds på mycket fin åkning på lagom slingriga vägar i perfekt tempo. Med en tur som motsvarar en V75-vinst, lyckades vi dessutom undvika allt vad tyngre regn hette. Ett par stänk var allt och vid första bensträckaren, Ravlunda kyrka och Piratens grav, hade mitt system bootat upp hyggligt och jag mädde betydligt bättre. Efter den suveräna pannbiffslunchen i Degeberga alldeles invid Forsakar (Skånes Niagara ☺) i värmande sol och med åtskilliga koppar Zoegas skånerost innanför västen, var jag i det närmaste återställd.

Lunchmätta Vulcaner i Degeberga

Eftermiddagen bjöd också på skön och välplanerad körning – en skvätt på grus genom Fyleåns dalgång, med nyutslagna bokskogar och kuperad natur, samt ett besök med eftermiddagsfika på Tryde 50-tals museum och nostalgicafé alldeles utanför Tomelilla. Har du inte varit på det muséet rekommenderas ett besök. Det finns förvisso muséer med bättre ordning på samlingarna och visst fanns det en hel del skräp – men också fantastiska retro-rum och vackert renoverade nostalgiprylar som man nästan fick en klump i halsen av att återse. Barndom, ljuva barndom!

Utanför Nostalgimuséet i Tryde

Efter fikat passade jag, Classe och Bosse på att dra till Tomelilla för att handla grillmat inför kvällen innan återsamlingen för avfärd. Bosse intog ICA-affären med världsvan elegans och beslöt trerätters: Som entré tvenne varsina kryddiga korvar, därtill en blandad sallad. Därefter marinerad och kryddad grillskiva med fortsatt blandad sallad och till dessert en påse grillade marshmallows. Classe och jag lommade efter, bejakande förslaget. Sedan klev vi upp på hojarna för att åka tillbaka till Tryde och möta upp de andra.

Totalt blev det väl en sådär 18 mil åkt på lördagen under herr Lähns ledning. Ett underbart åk runtkring i vad jag tycker är Sveriges vackraste natur. En sådan dag lever man länge på – förkyld eller inte. När vi närmade oss Backåkra igen, vinkade vi hejdå till dem som valt att inte övernatta och vid halvfemtiden på eftermiddagen steg vi av hojarna vid Tygegården efter en sisådär sex timmar i friska luften. Alltså: Nog med idrott! Av med lakritsen och på med vanliga kläder och sedan ett par sköna timmar med prat och drycker innan det var dags att dra igång helgens andra kolkög.

*Pia & Roffe...
Classe & Stefan...
i glatt samspråk om ditt och datt!*

Bosses trerätters middag började alldeles utmärkt! Korvarna hade ordentlig skjuts och med lite sallad och tillbehör var de egentligen en tillräcklig måltid. Det var tur! Grillskivorna var nämligen av det segaste kött som någonsin sålts över disk, alla kategorier. Förvånade omkringsittande fick se oss desperat gå loss på dem med olika typer av knivar och tillhyggen, för att slutligen ge upp. Inte ens Bosses Leatherman klarade jobbet fullt ut. Jag undrar fortfarande vad för djur som låtit sig nedsänkas i marinader och kryddblandningar för att hamna i denna förpackning utan nytta? Grävling? Bältdjur? Utter? Noshörning?

Kvällen rumlade på i vanlig god vulcananda och vid solnedgångsdags drog jag mig undan till rummet för att telefonera till #6070. Monika var på seminarievecka i Birmingham och jag ville ju helst inte att rumskamraten Robban eller någon annan skulle komma på mig på bar gärning, när jag låg och jollrade god natt i telefonen. Jag vet inte hur länge vi talades vid, det var säkert inte så länge. I alla fall råkade jag blunda lite och så bar det sig inte bättre än att jag somnade. När jag efter någon timme raglade ner till sällskapet igen hade många redan åkt vidare hemåt. Förlåt alla för denna oartighet! Och hej då i efterhand Svenne och Carina, Fredrik och André och alla andra som begav sig hemåt under min lilla tupplur.

Det blev inte så länge till den kvällen. Det var inte bara jag som var en smula spak. En Hansen eller två, lite pratande och sedan var det tandborstning och nattinatti. Vis av gårdagen hade jag norpat en madrass till från en ledig säng, så natten framfördes under hygglig komfort och med intensivt och oavbrutet sovande.

Söndagen bjöd på sämre väder. Självklart var det så, eftersom jag skulle köra dryga 35 mil hem. Näja, det regnade i alla fall inte, så efter frukost och städning blev det avskedskramar och så vinkade jag och Skipper adjö till övriga sällskapet och styrde våra CT i västerled, riktning Trelleborg. Jag skulle nämligen plocka med mig tre av våra nya allvädersjackor upp till Götet. Vi drog längs en tämligen öde kustväg, passerade Ystad med stopp för tankning, där vi blev upphunna av Stefan och RoseMarie, som också skulle tanka på väg hem till Fosie. Sedan pruttade vi vidare till trelleborgskontoret. Ungefär 30 sekunder efter att vi kommit fram öppnade sig himlen. Vad gjorde det? Vi var redan i skydd av Skippers garage.

Det blev en skön stund hemma hos Skipper och Gunn. Vi satt i deras uterum, medan regnet smattrade mot taket och pratade om ditt och datt. Särskilt kul var det att träffa Vulcan Riders Sweden's First Lady! Eftersom det där med motorcyklar inte är ett primärintresse för henne, brukar hon ju inte vara med så ofta, så har vi aldrig stött samman. Jag har ju t ex lyckats missa broåket vartenda år hittills. Gunn hade lagat en gudomlig middag till oss – världens godaste gryta, med kryddiga korvar, oliver, fläskfilé, syltlök, smågurkor, paprika och annat gott, simmande i en gräddig sås. Jag skall försöka simulera den här hemma så Monika får smaka, för den var som ett poem!

Vitlöksbröd, ris och en sallad gjorde inte saken sämre.

Timmarna gick fort i trevligt sällskap, men fram emot halv tre började jag bli orolig på allvar över regnet. Det hade inte avtagit ett uns och jag hade en bra bit att köra, vare sig jag ville eller inte. En sista kopp Zoegas och sedan beslöt jag att bita i det sura äpplet och åka oavsett regn. Det gjorde nästan ont att bryta tafeln, men så fick det bli. Skipper hjälpte mig att packa en extra plastkorv med jackorna på hojen och så vart det avsked för den här gången. Jag lämnade presidentresidenset i hållregn och satte kurs mot stora vägen...

Jäms med avfarten mot Skanör/Falsterbo slutade det regna. Efter Vellinge var asfalten torr och vid Lomma kom solen. Jag tänkte på Bosse och Classe och deras Iron Butt. Med hygglig fart drog jag norröver och stoppade bara vid Glumslöv och i Varberg för snabbtank och Cola i bästa bosseanda. Det gjorde att jag slog personbästa upp, utan att egentligen bryta särskilt grovt mot hastighetsbegränsningarna. Stora delar av motorvägen upp har ju 120 knyck tillåtet – en perfekt marschfart för en CT med skön vind- och vibrationsfri åkning. Vid halv sex var jag hemma hos en bitter katt som jamande anklagade mig för min frånvaro, grannfruns tillsyn till trots. Sedan kom Acek och Sonny och hämtade sina jackor och jag duschade och hoppade i bingen för kvällens nattjoller via telefonen med Monkan.

En sisådär 90-100 mil på hoj, två fester och ett hembesök med middag – man hinner med en del på en helg! Undrar bara varför jag var så trött på jobbet i måndags? Jo just det ja – förkylningen!

Simma lugnt!
Stefan #3871